

Arrest

nr. 334 581 van 17 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Terhulpsessesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

uGelet op de beschikking van 27 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. CHETOUI, die loco advocaat T. FADIGA verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 19 september 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 april 2024, bijna vijf jaar later, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing om verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te weigeren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 313 988 van 4 oktober 2024 weigerde de Raad eveneens internationale bescherming aan verzoeker.

Op 28 juni 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 februari 2025 verklaarde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat er volgens hem geen buitengewone omstandigheid is aangetoond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2024 werd ingediend door :

A. O., C. (R.R.:...)

nationaliteit: Kameroen geboren te Douala op (...)1987

adres: (...)

Ook gekend als : C., A., geboren op (...)1979, Kameroen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land dient te verlaten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 13.09.2019 aankwam in België. Betrokkene diende op 19.09.2019 een eerste VIB in België in en werd op 14.01.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 26quater, beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn dossier werd op 07.09.2020 overgedragen aan het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aangezien België verantwoordelijk werd voor de behandeling. De VIB werd op 30.04.2024 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door het CGVS. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 04.10.2024. Voor wat betreft het feit dat het VIB meer dan drie jaar – met name iets meer dan vijf jaar en één maand – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelf onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar zijn vaste arbeidsovereenkomst in de horecasector en legt ter staving hiervan zijn contract voor (zie stuk 4). Daarnaast verwijst betrokkene naar de rechtspraak van de Conseil d’État, met name arrest nr. 101.310 van 23 november 2011, waarin een algemeen beginsel wordt vastgesteld dat van toepassing is op alle arbeidsverhoudingen. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze tewerkstelling uitsluitend werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Dit diende enkel om betrokkene in staat te stellen tijdens zijn verblijf in België in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Nu de VIB is afgesloten, is ook zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied vervallen. Het is bovendien niet kennelijk onredelijk dat een mogelijke tewerkstelling in België pas als argument voor een verblijfsvergunning kan worden ingeroepen indien de wettelijk vereiste vergunningen voor deze tewerkstelling daadwerkelijk werden verkregen (RVV, arrest nr. 262000 van 11 oktober 2021). Betrokkene staat het evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst of in zijn huidige land van verblijf de nodige vergunningen via de geijkte procedure aan te vragen op basis van een arbeidsovereenkomst.

Betrokkene verwijst naar zijn vele Belgische vrienden en kennissen die legaal op het grondgebied van het Koninkrijk verblijven en wonen, evenals zijn uitgebreide netwerk van vriendschappen met mensen van verschillende nationaliteiten, waaronder Belgen en buitenlanders die legaal in het Koninkrijk gevestigd zijn.

Dit kan echter niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Het hebben van vrienden en kennissen die op legale wijze in België verblijven, ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn land van herkomst. Evenmin kan dit element worden aangevoerd als een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale netwerk.

Vervolgens verwijst betrokkene naar artikel 8 EVRM met betrekking tot zijn emotionele, vriendschappelijke en sociale banden. Wat deze vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat hij hier zodanig nauwe banden onderhoudt met vrienden of kennissen dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene slechts één verklaring voor van zijn werkgever (inventaris nr. 4). Deze verklaring getuigt echter niet van relaties van een zodanige aard en intensiteit dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende vrienden en kennissen.

Betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst gevaar loopt voor vervolging en foltering en beroept zich daarbij op artikel 3 EVRM. Daarnaast voert hij aan dat zijn VIB nog lopende zou zijn en dat hij om die reden niet kan terugkeren, aangezien hij het Belgische grondgebied niet mag verlaten zolang zijn VIB niet is afgerond.

Wij merken vooreerst op dat zijn VIB reeds op 04.10.2024 werd afgerond, het beroep werd verworpen door de RVV. Bijgevolg vormt dit geen buitengewone omstandigheid die zijn terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt. De beëindiging van de VIB impliceert dat er geen beletsel meer bestaat voor betrokkene om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen in zijn land van herkomst.

Wat betreft de bewering dat hij bij terugkeer gevaar loopt voor vervolging en foltering, merken wij op dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van de VIB-procedure. Betrokkene legt bovendien geen concrete bewijzen voor die zijn bewering staven. Het is niet onredelijk om van hem te eisen dat hij op zijn minst een begin van bewijs levert. De loutere stelling dat hij gevaar loopt, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Daarnaast verwijst betrokkene naar de elementen die hij reeds in zijn VIB naar voren bracht. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vindt. Wie zich hierop wenst te beroepen, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel en ernstig risico loopt op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit dient met ten minste een begin van bewijs te worden aangetoond. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet. Evenmin is het voldoende dat er enkel een mogelijkheid bestaat dat artikel 3 EVRM geschonden wordt. De Raad benadrukt bovendien dat een algemene situatie van geweld slechts "in de meest extreme gevallen" kan leiden tot een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Dit is enkel het geval wanneer de intensiteit van het geweld zodanig is dat het individu bij

terugkeer onvermijdelijk wordt blootgesteld aan onmenselijke behandeling (EHRM, M.O. t./Zwitserland, 20 juni 2017, punt 70). Uit de door betrokkene verstrekte informatie blijkt op geen enkele wijze dat hij zich in een dergelijk "extreem geval" zou bevinden. Hij maakt op basis van de door hem aangeleverde gegevens geenszins aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Kameroen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tenslotte beweert betrokkene dat hij financiële problemen zou hebben om de kosten van dergelijke reis te dragen. Deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van zijn familie, vrienden of kennissen niet meer woonachtig zouden zijn in het land van herkomst, noch dat hij er geen band mee onderhoudt. Noch legt betrokkene bewijzen voor dat hij niet voor een korte tijd bij familie, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden, of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers meer dan 32 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien is betrokkene zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar het land van herkomst, betrokkene is een volwassen man en wist dat zijn verblijf in België precair was. Het staat betrokkene daarenboven vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De elementen van integratie (dat betrokkene op de arbeidsmarkt door zijn werkgever geschikt werd bevonden als keukenhulp, dat betrokkene een voorbeeldig werknemer was, dat betrokkene verantwoordelijk is in zijn werk, dat betrokkene goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat betrokkene één van de nationale talen met name het Frans goed beheerst, dat betrokkene een aantal kansen op werk heeft, dat betrokkene nuttig zou zijn voor de Belgische economie,...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enige middel de schending aan van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij eveneens de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 9bis, § 1 van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende

"§ 1. In uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan een verblijfsvergunning worden aangevraagd bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft, die de aanvraag doorzendt aan de Minister of zijn afgevaardigde. Wanneer de minister of zijn afgevaardigde de verblijfsvergunning toekent, wordt deze in België afgegeven".

Artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen definieert niet wat onder uitzonderlijke omstandigheden moet worden verstaan;

De Raad van State definieert uitzonderlijke omstandigheden als omstandigheden die "het de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken naar zijn land van herkomst terug te keren" om de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen (in het bijzonder C.E., arrest nr. 88.076 van 20/06/2000);

Dit begrip moet dus worden begrepen als een feitelijke omstandigheid die niet gebruikelijk is en die een afwijking van het gemeenschappelijke beginsel, de regel, rechtvaardigt, namelijk de indiening van een aanvraag tot toelating om in België te verblijven vanuit het buitenland.

Volgens de meeste rechtspraak werden reeds verschillende situaties als uitzonderlijke omstandigheden beschouwd, namelijk een lange asielprocedure, een asielprocedure die nog niet is afgesloten wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, de afwezigheid van een naar behoren geaccrediteerd Belgisch consulaat of diplomatieke post in het land van herkomst, de gezondheidstoestand, de opleiding van de asielzoeker, het bestaan van een arbeidsovereenkomst, de opvoeding van een kind, een oorlogssituatie in het land van herkomst, het bestaan van familiebanden, staatloosheid, enz. .

In dit geval is er sprake van uitzonderlijke omstandigheden die het voor de asielzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren, vanwege de lange asielprocedure, het bestaan van een arbeidscontract en het bestaan van een privé- en gezinsleven in België.

Welnu, overwegende dat de wederpartij, door de aanvraag van eiser voor een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden niet-ontvankelijk te verklaren, in wezen heeft geoordeeld dat de elementen die verband houden met het lange verblijf van eiser in België, zijn beroepsopleiding, zijn werk in de horeca, zijn sociale integratie en het bestaan van een privé- en gezinsleven, geen uitzonderlijke omstandigheid vormden op grond waarvan hij geen verblijfsvergunning kon aanvragen via de gewone procedure, dat wil zeggen bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de woonof (sic) verblijfplaats in het buitenland.

De wederpartij voert aan dat het feit dat verzoeker sinds 2019 al geruime tijd in België verblijft, dat hij sociaal en economisch geïntegreerd is, dat hij een beroepsopleiding in de horeca heeft gevolgd, dat hij sinds 2020 in België werkt en dat hij sinds 01 september 2022 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd (CDI) heeft, geen uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Deze redenering wekt echter verbazing, aangezien de wederpartij geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker bij het onderzoek van het uitzonderlijke karakter van de door hem aangevoerde omstandigheden. Zij heeft het uitzonderlijke karakter van de door verzoeker gestelde omstandigheden niet van geval tot geval onderzocht. Een motivering is slechts toereikend indien zij niet kennelijk onredelijk of onjuist is in het licht van het bewijsmateriaal in het dossier;

De motivering is in casu niet toereikend omdat zij in tegenspraak is met het bewijs in het dossier, in strijd is met het recht en het begrip uitzonderlijke omstandigheden niet juist beoordeelt.

De wederpartij heeft het begrip uitzonderlijke omstandigheden niet correct beoordeeld en heeft geen rekening gehouden met de objectieve elementen van het administratief dossier.

In zijn verblijfsaanvraag op basis van voornoemd artikel 9a heeft verzoeker aan de wederpartij meegedeeld dat hij sinds 2019 in België woont. Dat hij op 19.09.2019 een aanvraag voor internationale bescherming heeft ingediend. Dat hij werkt als commis de cuisine bij SRL (...), een functie met een tekort in de horeca.

Deze procedure werd definitief afgesloten door een uitspraak van 04.10.2024 van de Conseil du Contentieux des Etrangers. De asielprocedure duurde tot 04/10/2024, dus meer dan 5 jaar.

Gedurende deze hele periode verbleef de eiser natuurlijk legaal in België en alle familie-, privé-, professionele en sociale banden die hij heeft opgebouwd, zijn grotendeels ontstaan toen hij legaal in België verbleef.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter nergens dat de wederpartij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in het bezit was van een verblijfsvergunning.

Gedurende 5 jaar en één maand verbleef de eiser legaal in België en al zijn sociale, familiale, privé- en professionele banden zijn dan ook grotendeels ontstaan tijdens zijn legaal verblijf.

Verzoeker kon slechts rechtmatig wachten op een antwoord op zijn aanvraag tot verblijf in België, waar hij al bijna 5 jaar legaal verbleef, waar hij werkte en zijn sociale, familiale, privé- en professionele banden had aangeknoopt.

Overwegende dat de wederpartij de elementen die verband houden met verzoekers lange verblijf, zijn langdurige asielpcedure en verzoekers integratie, namelijk het feit dat hij zijn sociale, professionele, emotionele en gezinsleven in België heeft ontwikkeld, daar heeft gestudeerd en gewerkt, hoewel hij legaal in België verbleef, buiten beschouwing heeft gelaten.

De wederpartij heeft echter op geen enkel moment rekening gehouden met verzoekers 5 jaar legaal verblijf in België, aangezien hij in het bezit was van een verblijfsvergunning toen hij om internationale bescherming verzocht.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat verzoekers geslaagde integratie in België en de duur van zijn verblijf op zich geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van voornoemde wet vormen.

Uit deze redenering blijkt echter niet dat verweerster rekening heeft gehouden met de aangevoerde bijzondere situatie, namelijk het feit dat de aangevoerde factoren, die betrekking hebben op de duur van verzoekers verblijf, zijn integratie in België en zijn privé- en gezinsleven, zich gedeeltelijk hebben ontwikkeld terwijl hij legaal in België verbleef.

Al deze elementen die verzoeker aanvoert ter ondersteuning van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning, zijn uitzonderlijke omstandigheden die het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren om de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen.

In dit geval zijn er ongetwijfeld uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen dat het verzoek in België wordt ingediend en niet op de diplomatieke post van het land van herkomst, Kameroen

Verzoeker is in 2019 in België aangekomen en is sindsdien onafgebroken in België gebleven. Verzoeker woont dus al meer dan 5 jaar in België en heeft er zijn hele professionele, sociale en emotionele leven ontwikkeld, zoals hieronder uiteengezet.

Gelet op al deze overwegingen staat vast dat verzoekers sociale, privé- en gezinsleven diep in België is geworteld en moet worden beschermd

Het bestaan van sociale, privé- en familiebanden in België van de aanvrager vormt een uitzonderlijke omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning in België wordt ingediend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat :

"(1) Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gelet op het feit dat de vereisten van deze bepaling, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van louter goede wil of praktische regeling (EHRM, 05/02/2002, Conka tegen België, §83), enerzijds, en op het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15/12/1980 (EG, nr. 210.029 van 22/12/2010), anderzijds, is het aan het bestuursorgaan om, alvorens een beslissing te nemen, het geval zo grondig mogelijk te onderzoeken op basis van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben;

2. Schending van de zorgplicht, van de kennelijke beoordelingsfout, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzichtigheid en zorgvuldigheid bij het motiveren van administratieve handelingen en van het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is uitspraak te doen met inachtneming van alle relevante elementen van het geval;

Het staat buiten kijf dat de wederpartij geen nauwgezette analyse van de stukken van het dossier heeft verricht en een algemene situatie heeft toegepast op het begrip uitzonderlijke omstandigheden, zonder rekening te houden met de objectieve elementen van het dossier en de bijzondere en persoonlijke situatie van verzoeker.

Indien de wederpartij de door verzoeker aangevoerde elementen zorgvuldig had onderzocht, namelijk zijn sociale en professionele integratie en het bestaan van familiebanden die in België zijn ontstaan terwijl hij legaal in België verbleef, waardoor het voor hem onmogelijk of zelfs moeilijk was om naar zijn land van herkomst terug te keren om een verblijfsvergunning aan te vragen, zou zij de bestreden beslissing niet hebben gegeven.

Dat de wederpartij, door anders te beslissen, geen rechtsgrondslag voor haar beslissing heeft gegeven en dus de bepalingen van artikel 9 bis van voornoemde wet van 15/12/1980 heeft geschonden.

het administratieve dossier voldoende bewijs levert van de professionele, sociale en culturele integratie van de asielzoeker en van het bestaan van een privé- en gezinsleven in België.

Wat de sterke band van verzoeker met zijn land van herkomst betreft, heeft hij geen banden meer met Kameroen, waar zijn ouders zijn overleden.

Als gevolg van het voorgaande zou het voor verzoeker uiterst moeilijk zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren, zelfs tijdelijk;

dat verzoeker op grond van het bestreden besluit niet kan begrijpen waarom hij naar zijn land van herkomst moet terugkeren om een verblijfsvergunning aan te vragen, terwijl hij uitzonderlijke omstandigheden kan aanvoeren waardoor het voor hem onmogelijk of althans bijzonder moeilijk is om naar Kameroen terug te keren om de formaliteiten te vervullen die nodig zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen.

De motivering van de bestreden beschikking is des te verrassender, daar de wederpartij zich baseert op een algemene verklaring om deze toe te passen op verzoekers specifieke geval, zonder zorgvuldig na te gaan of deze in overeenstemming is met zijn individuele situatie.

Overwegende dat verzoekers lange asielprocedure, zijn sociale en professionele integratie, het bestaan van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, het bestaan van een privé- en gezinsleven, zich gedeeltelijk hebben ontwikkeld terwijl hij legaal in België verbleef. Dit zijn uitzonderlijke omstandigheden die voldoende rechtvaardigen dat verzoekers verblijfsaanvraag in België en niet bij het Belgische consulaat in Douala wordt ingediend.

Bij een andersluidende beslissing heeft de wederpartij kennelijk gedwaald en heeft zij nagelaten haar beslissing feitelijk en rechtens te motiveren.

De verweerder heeft de elementen van de zaak niet zorgvuldig geanalyseerd

Om de hierboven uiteengezette redenen moet verzoekers verzoek om een verblijfsvergunning eveneens gegrond worden verklaard;

De Raad van State is van oordeel dat een feit zowel een buitengewone omstandigheid kan vormen op grond waarvan een aanvraag in België kan worden ingediend, als een reden die de toekenning van een verblijfsvergunning rechtvaardigt (CE, 09/04/1998, arrest nr. 73.025);

De motivering van het bestreden besluit schendt ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, die voorschrijft dat eenzijdige administratieve handelingen die binnen de werkingssfeer ervan vallen, moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt: "Ie administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve overheden moeten formeel gemotiveerd zijn";

Artikel 3 van deze wet bepaalt: "De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die als basis dienen voor de beslissing. De motivering moet toereikend zijn";

Er is geoordeeld dat "met betrekking tot de verplichtingen die op de administratieve overheden rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, waarvan de schending door rekwirant wordt aangevoerd [...J...J de verplichting van de administratie tot formele motivering weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging van alle door rekwirant aangevoerde argumenten impliceert, maar wel de verplichting om rekwirant in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen, hetgeen impliceert dat de motivering, zij het impliciet maar met

zekerheid, moet ingaan op de wezenlijke argumenten van de belanghebbende (HvJ EG, arrest nr. 44468, 31 mei 2010, 3). 1. Zie ook: E.C., arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);

Volgens de zorgplicht moeten de autoriteiten rekening houden met alle feiten in de zaak, zodat ze een weloverwogen beslissing kunnen nemen.

Het is vaste rechtspraak dat elke administratieve beslissing moet worden gekenmerkt door een afdoende motivering, zowel feitelijk als rechtens, na een zorgvuldig onderzoek van het dossier dat hem werd voorgelegd (J. CONRADT ; " Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'Etat " A.P.T ; 1999, p.268, n°8) ;

Indien de wederpartij de verblijfsaanvraag en de persoonlijke situatie van de aanvrager zorgvuldig had onderzocht, zou zij de bestreden beslissing niet hebben genomen.

In casu is het duidelijk dat de opposant, door zich te baseren op een algemene situatie om verzoeker het verblijf te weigeren, zonder eerst de andere objectieve documenten in het administratieve dossier te onderzoeken, zijn beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd en dus zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Dat het bestreden besluit derhalve de zorgplicht schendt.

Deze grond is in beginsel voldoende om nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen;

De bestreden beslissing moet derhalve worden vernietigd op grond dat de wederpartij bovengenoemde artikelen heeft geschonden.

In zijn arrest van 29 april 2009 herinnert de Raad van State eraan dat "het beginsel van behoorlijk bestuur onder meer vereist dat de administratieve overheid waarbij een aanvraag wordt ingediend, behoedzaam te werk gaat, rekening houdt met alle relevante elementen van de zaak en de zaak waarover zij zich uitspreekt zorgvuldig en grondig onderzoekt" (CCE, arrest nr. 26.342 van 29/04/2009).

In dit verband merkt de Raad op dat uit het algemene beginsel van zorgvuldigheid en aandacht voor details volgt dat geen enkel administratief besluit naar behoren kan worden genomen zonder dat de opsteller ervan vooraf een volledig en gedetailleerd onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden van het geval waarover hij voornemens is uitspraak te doen. Flit [sic] beginsel, dat overeenkomt met een plicht tot voorzichtigheid en grondigheid, verplicht de autoriteit dus tot een nauwgezet onderzoek van de feiten, tot het verzamelen van alle informatie die nodig is om een beslissing te nemen en tot het in aanmerking nemen van alle elementen van het dossier, zodat zij de beslissing met kennis van zaken kan nemen, na een redelijke beoordeling van alle elementen die nuttig zijn om de betrokken zaak op te lossen" (CCE, arrest nr. 221.713 van 12/12/2012).

Overwegende dat de Raad van State in zijn arrest CCE nr. 292 046 van 18 juli 2023 heeft geoordeeld dat: "Verweerder betwist niet de duur van verzoekers verblijf en zijn integratie in België, noch de realiteit van zijn sociale, familiale en professionele relaties, waarop hij zich beroept. Zij motiveert de eerste bestreden beslissing echter op dit punt in haar tweede, derde, vierde en vijfde alinea. Uit deze motivering blijkt echter niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangevoerde bijzondere situatie, namelijk het feit dat de aangevoerde factoren, die verband houden met de duur van verzoekers verblijf, zijn integratie in België en zijn gezinsleven, zich gedeeltelijk hebben ontwikkeld terwijl hij legaal in België verbleef. Integendeel, de redenering van de eerste bestreden beslissing, volgens welke "wat de evenredigheid betreft, hoe rigoureuze de gevolgen van een voortijdige scheiding ook mogen lijken voor wie een verblijf ambieert, zij kunnen niet worden geacht onevenredig te zijn aan het door de wetgever nagestreefde doel wanneer de betrokkene zijn betrekkingen heeft aangeknoopt in een onregelmatige situatie, en wel op zodanige wijze dat hij zich niet onbewust kon zijn van de daaruit voortvloeiende onzekerheid" (arrest nr. 161.567, C.E., 31 juli 2006; in dezelfde zin: CCE, arrest nr. 12.168, 30 mei 2008)" (C.C.E. arrest nr. 225.156 van 23.08.2019)", blijkt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. In het licht van de in punt 4.1.1 van deze uitspraak in herinnering gebrachte beginselen heeft verweerder bij het nemen van het eerste bestreden besluit zijn besluit dan ook niet toereikend en deugdelijk gemotiveerd. 4.1.3 Hetgeen verweerder in de vorm van een memorie heeft aangevoerd, is niet van dien aard dat het de hiervoor weergegeven bevindingen ongedaan kan maken. 4.1.4 Uit het voorgaande volgt dat het aldus omschreven enige middel gegrond is en volstaat om het eerste bestreden besluit te vernietigen. Derhalve behoeven de andere aspecten van het enkelvoudige middel niet te worden onderzocht die, voor zover zij gegrond zijn, niet kunnen leiden tot een vernietiging met verdergaande gevolgen. 4.2 De Raad is van oordeel dat het in het belang van de duidelijkheid van de rechtsbetrekkingen en dus van de rechtszekerheid passend is om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsbestel te verwijderen, ongeacht of het destijds rechtsgeldig is uitgevaardigd".

Het is onbetwistbaar dat de wederpartij niet zorgvuldig en onpartijdig alle relevante elementen van de zaak heeft onderzocht.

Het was echter aan de wederpartij om rekening te houden met alle feitelijke omstandigheden van de individuele situatie van verzoeker alvorens de bestreden maatregel vast te stellen.

(...)

Deze grond volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift na een theoretische toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder meer aan dat er in zijn geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die het hem bijzonder moeilijk maken om naar zijn herkomstland terug te keren vanwege de lange asielprocedure, het bestaan van een arbeidscontract en het bestaan van een privéleven in België. Hij benadrukt dat hij sinds 2019 in België verblijft, dat hij sociaal en economisch geïntegreerd is, dat hij sinds 2020 in België werkt, en dat hij sinds 1 september 2022 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd heeft. Bovengenoemde elementen vormen volgens verzoeker uitzonderlijke omstandigheden die het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren en van daaruit de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen. Hij acht de motivering niet toereikend wegens kennelijk onredelijk. Verder haalt verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn individuele situatie bij het onderzoek van het uitzonderlijke karakter van de door verzoeker aangevoerde omstandigheden. Volgens de gemachtigde is er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat uitzonderlijke omstandigheden gedefinieerd worden als omstandigheden die *'het de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken naar zijn land van herkomst terug te keren'* om de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen. De gemachtigde hield volgens verzoeker geen rekening met het bewijs in het dossier en beoordeelde het begrip *'uitzonderlijke omstandigheden'* onjuist.

Daarnaast stipt verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de duur van de asielprocedure. Verzoeker diende immers op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in (hierna: VIB). Dit verzoek werd geweigerd op 4 oktober 2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, oftewel meer dan vijf jaar later. Gedurende deze hele periode verbleef verzoeker legaal in België en zijn de professionele, privé- en sociale banden die hij heeft opgebouwd grotendeels in die periode ontstaan. Verzoeker voert aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in het kader van zijn VIB-procedure in het bezit was van een recht op verblijf. Hij benadrukt dat hij aldus in een bijzondere situatie zit, waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden.

Tot slot stelt verzoeker dat zijn sociale- en privéleven diep in België is geworteld en beschermd moet worden. De lange asielprocedure, verzoekers sociale en professionele integratie en het bestaan van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur zijn uitzonderlijke omstandigheden die voldoende rechtvaardigen dat verzoeker een verblijfsaanvraag in België indient en niet in het land van herkomst, aldus verzoeker. Herhaaldelijk stelt verzoeker dat de gemachtigde een algemene situatie heeft toegepast op zijn uitzonderlijke, bijzondere persoonlijke situatie.

Beoordeling

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk (met redenen) moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de verzoeker kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu blijkt dat de gemachtigde op de in de aanvraag aangehaalde elementen in de bestreden beslissing is ingegaan en heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat die geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven evenzeer in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook geenszins.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is gezien zijn uitzonderlijke situatie.

Hij wijst eveneens op een kennelijke beoordelingsfout, hetgeen kadert in de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de motivering en de redelijkheid van de beoordeling worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.*

§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

5° elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38, met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die met toepassing van artikel 57/40 niet in overweging werd genomen.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of verzoeker over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of verzoeker beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoeker heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alles gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privé of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker verwees in zijn aanvraag concreet naar elementen die betrekking hebben op zijn privéleven en die het volgens hem bijzonder moeilijk maken om een verblijfsvergunning buiten het Belgische grondgebied aan te vragen, namelijk de vrees om zijn baan te verliezen indien hij naar Kameroen zou moeten terugkeren. Zo stipte hij ook aan op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en pas op 30 april 2024 in kennis gesteld geweest te zijn van de beslissing van het CGVS. Ook in de aanvraag heeft hij aangehaald een contract van onbepaalde duur te hebben sinds 1 september 2022 en werkt hij in een Belgisch bedrijf. In het kader van dit werk heeft verzoeker een netwerk van vrienden ontwikkeld met wie hij een sterke band opbouwde. Hij haalde aan te vrezen zijn werk te verliezen, nl. de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst, indien hij naar Kameroen zou moeten terugkeren. Hij legde dienaangaande een door zijn werkgever afgegeven werkcertificaat voor, waarin wordt benadrukt dat verzoeker een voorbeeldige werknemer is en dat hij zowel in de omgang met klanten en collega's blijkt geeft van professionaliteit.

Verzoeker stelt het Rijk nooit verlaten te hebben en het Frans te beheersen. Hij voert in de aanvraag aan dat zijn aanwezigheid essentieel is, aangezien hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd heeft sinds september 2022. Terugkeren naar het land van herkomst om te trachten de vereiste vergunningen te verkrijgen zou kunnen leiden tot 'een moeilijk te herstellen schade'. Hij kadert dit in fine van de aanvraag binnen artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat het verblijf van verzoeker slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en het feit dat er "*vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen*" in de asielpcedure, verzoeker echter geen mogelijkheid gaf om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Het kan de bevoegde instanties niet kwalijk worden genomen dat zij hun tijd namen om de zaak zorgvuldig te onderzoeken. Ook het feit dat verzoeker tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid volgens de gemachtigde aangezien deze tewerkstelling uitsluitend werd toegestaan zolang zijn VIB-procedure niet was afgesloten zodat verzoeker tijdens zijn verblijf in België in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien. Thans dient verzoeker bij de gevoegde diplomatieke en consulaire post de nodige vergunningen via de geijkte procedure aan te vragen.

Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de emotionele, vriendschappelijke en sociale banden van verzoeker. De gemachtigde stelt vast dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ter staving van de sociale banden stelt de gemachtigde dat verzoeker één verklaring voorlegt van zijn werkgever. Deze verklaring toont volgens de gemachtigde niet aan dat verzoeker een privéleven heeft van een zodanige aard en intensiteit dat dit onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, aldus de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker een punt heeft dat zijn procedure volgend op zijn verzoek om internationale bescherming maar liefst meer dan vijf jaar heeft geduurd, met een VIB op 19 september 2019, een beslissing van het CGVS op 30 april 2024 en een arrest van de Raad op 4 oktober 2024. Dit vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker wijst er geheel terecht op dat die periode een zeer lange periode van (precair doch) legaal verblijf betreft, tijdens dewelke hij ook heeft aangetoond sterke banden te hebben opgebouwd, aangezien hij op het ogenblik van zijn aanvraag om een humanitaire regularisatie al bijna twee jaar werkte met een arbeidscontract van onbepaalde duur. Zoals verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde op deze uitzonderlijke situatie louter een algemene redenering toegepast, die in casu niet als afdoende kan worden beschouwd.

Waar de gemachtigde immers stelt dat er een zekere "*vertraging*" is opgelopen, en erkent dat deze onredelijk lang was, stelt hij op gestandaardiseerde wijze dat het de instanties niet ten kwade kan worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en "*hiervoor de nodige tijd te hebben genomen*". Ook al erkent de Raad dat de instanties de nodige tijd moeten krijgen voor een zorgvuldig onderzoek van een VIB, blijkt ten indicatieve titel wel uit artikel 31, 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) dat "[d]e lidstaten (...) ervoor (zorgen) dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond." Het feit dat een procedure bijna vier jaar bij het CGVS heeft geduurd, is een buitengewone situatie waaromtrent men niet op afdoende, noch op redelijke wijze kan motiveren dat enige vertraging te wijten is aan een zorgvuldig onderzoek. Ook het motief dat "*een zekere behandelingsperiode*" aan verzoeker ipso facto geen recht op verblijf geeft, kan in dit uitzonderlijk dossier niet beschouwd worden als een afdoende, noch een redelijke motivering. Bovendien ligt ten overvloede de vraag in dit stadium niet voor of verzoeker een recht op verblijf

heeft, doch wel of er een buitengewone omstandigheid is, die verantwoordt dat verzoeker de aanvraag in België mag indienen.

Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de motieven waarmee de gemachtigde heeft gemotiveerd over de legale tewerkstelling van verzoeker op basis van een contract van onbepaalde duur en de 'ernstige schade' die hij in de aanvraag inroept, meer bepaald het verlies van zijn vast werk van onbepaalde duur, dat hij al twee jaar legaal uitoefende op het moment van de aanvraag. De gemachtigde motiveert in het licht van artikel 8 van het EVRM wel over het feit dat een tijdelijke scheiding geen schending zou uitmaken van die verdragsbepaling wat betreft zijn sociale kring (vrienden en kennissen) maar motiveert niet afdoende over het vermoedelijk verlies van zijn vast werk indien verzoeker tijdelijk zou moeten terugkeren naar het land van herkomst. De gemachtigde motiveert louter dat het attest van de werkgever niet getuigt van relaties van zodanige aard en intensiteit dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Hierbij gaat de gemachtigde eraan voorbij dat volgens het arrest Niemitz t. Duitsland van 16 december 1992 ook beroepsactiviteiten onder privéleven vallen. Het Hof stelde daarin: *"There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world."* Zoals het Hof bevestigt, is het juist in het kader van iemands werk dat de meerderheid van de mensen een grote kans hebben om contacten te ontwikkelen. In casu heeft verzoeker ook aangestipt in de aanvraag dat hij in dat kader zijn contacten heeft kunnen ontwikkelen, hetgeen niet onaannemelijk is gezien de tewerkstelling niet van korte duur was en gezien de aard van het werk.

Verder motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat *'Het (...) bovendien niet kennelijk onredelijk (is) dat een mogelijke tewerkstelling in België pas als argument voor een verblijfsvergunning kan worden ingeroepen indien de wettelijk vereiste vergunningen voor deze tewerkstelling daadwerkelijk werden verkregen (RVV, arrest nr. 262000 van 11 oktober 2021). Betrokkene staat het evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst of in zijn huidige land van verblijf de nodige vergunningen via de geijkte procedure aan te vragen op basis van een arbeidsovereenkomst.'* De Raad wijst erop dat het feit dat er een procedure bestaat om vanuit het buitenland een verblijfs- en arbeidsvergunning aan te vragen er niet aan in de weg staat dat de gemachtigde in casu in deze fase van de 9bis-procedure diende te onderzoeken of verzoeker in zijn aanvraag een buitengewone omstandigheid heeft aangehaald, die het voor hem bijzonder moeilijk maakt om zijn humanitaire regularisatieaanvraag vanuit de Belgische bevoegde post in het buitenland aan te vragen. In deze fase van de procedure ligt de vraag dus nog niet voor of het arbeidscontract van onbepaalde duur dat hij reeds had sedert 2022 een 'argument is voor een verblijfsvergunning', doch wel of dat werk het voor hem bijzonder moeilijk maakte om zijn aanvraag in Kameroen in te dienen. Ook al kan de Raad de gemachtigde volgen dat de tewerkstelling werd toegestaan zolang de VIB-procedure niet was afgesloten en dit hem in staat moest stellen tijdens zijn verblijf in België in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, volgt de Raad verzoeker wederom dat deze algemene redenering in casu niet afdoende is, noch redelijk omdat in deze uitzonderlijke zaak die VIB-procedure wel meer dan vijf jaar in beslag heeft genomen en verzoeker heeft voorgelegd dat hij in die periode van (precair doch) legaal verblijf langdurig heeft gewerkt onder een contract van onbepaalde duur.

De Raad moet dus met verzoeker vaststellen dat noch afdoende, noch redelijk is gemotiveerd in de bestreden beslissing over de twee supra aangehaalde buitengewone omstandigheden die in de aanvraag werden uiteengezet. De motivering is immers niet evenredig aan het gewicht van de bestreden beslissing.

Er blijkt evenmin dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze het beschermingswaardig karakter van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht, noch is overgegaan tot een fair balance.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Er is ook een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, aangetoond.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissing genoegzaam kent, hetgeen blijkt uit zijn kritiek, dermate dat aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verder wordt in de beslissing ook verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad volgt dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 om deze redenen niet geschonden is. Echter, artikel 3 van die wet vereist ook dat die motieven "afdoende" moeten zijn. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent immers niet dat verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent hij aldus de motieven, dan nog kan die verzoeker kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). De motieven zijn om de hoger aangehaalde redenen inderdaad niet afdoende.

Verder betoogt verweerder dat verzoeker het louter oneens is met de motivering van de bestreden beslissing en niet kan aantonen op welke wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent de door verzoeker aangevoerde elementen foutief of kennelijk onredelijk zijn. Dit kan de Raad, eveneens om de hoger aangehaalde redenen niet volgen. Waar verweerder nog stelt dat verzoeker de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort, volgt de Raad dat hij die bevoegdheid niet heeft. Hij kan evenwel nagaan of de motivering van de bestreden beslissing evenredig is aan het gewicht van de beslissing, hetgeen in deze uitzonderlijke zaak niet het geval bleek te zijn. Hij kan eveneens nagaan of de gemachtigde op grond van de feitelijke gegevens niet in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen, hetgeen wel het geval is. Waar verweerder het in de verweernota ook heeft over een zekere behandelingsperiode, die geen verblijfsrecht genereert of wat betreft de tewerkstelling, de verwijzing naar de bestreden beslissing geeft dat men voor een verblijfsvergunning de nodige vergunningen via de geijkte weg kan aanvragen, kan de Raad dit om de supra uiteengezette redenen niet volgen.

Het betoog van verweerder kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2025, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vijftieng door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

